

ความทรงจำ ของวันพรุ่งนี้

明日
の
記憶

โอทิวาระ ฮิโรชิ เขียน
หนึ่งฤทัย ปราดเปรี้ยว แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1

อยาก
จะ
เก็บ
ความ
ทรงจำ
ไว้
จนถึง
วัน
สุดท้าย
ของ
ชีวิต
แต่...
ทำ
ไม่ได้
แล้ว

ขายไปแล้วมากกว่า
500,000 เล่มในญี่ปุ่น

ความทรงจำของวันพรุ่งนี้

明日の記憶

จัดพิมพ์โดย

แชนดะฮา บิ๊กบีบี

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

ASHITA NO KIKU

Copyright © 2004 by Hiroshi Ogiwara

Thai translation rights arranged with KOBUNSHA CO., LTD.
through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Arika Interrights Agency

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามกฎหมายลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2568
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นรูปแบบอื่นกึ่งเสียง ดิจิทัลไฟล์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก มีนาคม 2563

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอเมริกา

โออิวาระ, ฮิโรชิ.

ความทรงจำของวันพรุ่งนี้ / โออิวาระ ฮิโรชิ เขียน. หนึ่งท้ย ปราดเปรียว: แปล
จาก 明日の記憶. — กรุงเทพฯ: แชนดะฮา บิ๊กบี, 2563. 1. อิมิตะ, ฮิโรชิ. 2563.
(6), 382 หน้า. (วรรณกรรมแปล เล่มที่ 613)

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. หนึ่งท้ย ปราดเปรียว ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อผู้ค.

นว ๑9๓5

DDC 896.66

ISBN 978-616-18-3605-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ วชิรินทร์ อุทกะพันธุ์ ปัญจสิงห์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิจิตรกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ งามอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ อธิกานต์ ผลงาม
ผู้จัดการสำนักพิมพ์ ธีรวัชรณ์ พัฒนรัชชชิตกุล

บรรณาธิการ พิมพ์ชนก ศิริวรรณทวี • ศิลปกรรม เกศทิพย์ โหมตตาด • คอมพิวเตอร์ จิรณีย์ คำจันทร์
ผู้ตรวจงานต้นฉบับ สุภาวดี สุขธมย์ • พิสูจน์อักษร พรทิพย์ รัชชทอง

แยกสีและพิมพ์ที่

สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

จัดทำภายใต้

บริษัทอมรินทร์โปรดักชั่นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จางถนนอม ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนครปฐม 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 Homepage: <http://www.nainn.com>

ราคา 276 บาท

สนนส่งซื้อหนังสือจำนวนมาก

โทร ๐๒-๕๖๖๑-๔๕๒๑

หนึ่ง

“ใครนะ นั่นไง คนนั้นนะ”

พักหลังผมพูดประโยคแบบนี้บ่อยขึ้น

“ที่เป็นนักแสดง แสดงเรื่องนั้นไง นักแสดงต่างประเทศ
นะ”

ผมใช้แต่สรรพนามคำต่างๆ ชื่อเฉพาะไม่หลุดออกจากปาก
เลย ทุกคนในที่ประชุมพากันจับจ้องผม แต่ผมก็ยังไม่ออก
เหมือนชื่อเขาไหลออกจากสมองไปไม่ต่างอะไรกับก๊าซคาร์บอน
ไดออกไซด์ ผมจินตนาการรูปร่างหน้าตานักแสดงชายคนนี้ได้
ได้ข่าวหรือเห็นโฆษณาเกี่ยวกับหนังสือฮิตของเขาเมื่อหลายปีก่อน
มาไม่รู้เท่าไร แต่ชื่อของเขาเนี่ยสิ มันขึ้นต้นด้วยตัวอักษรอะไรแน่
“ค”หรือ “ไมล์” หรือว่า “บ”

“นักแสดงรุ่นเก่าหรือครับ”

คนคนหนึ่งที่ยื่นหน้ามามองผมพูดขึ้น ถูกมองว่าเป็นพวก
ตกยุคเสียแล้วสิเรา

“ไม่นะ ยังหนุ่มอยู่เลย คนที่หน้าเด็กๆ นะ ไม่กี่ปีก่อน

หนังของเขาฮิตมาก เรื่องนั้นไง...”

แย้ละ ผมลืมกระทั่งชื่อหนัง เลยใช้นิ้วเคาะขมับราวกับ
กดปุ่มค้นหาข้อมูล ใบหน้าทั้งหลายมองมาอย่างงงงัน ขณะที่ผม
ได้แต่ส่งสายตาขอความช่วยเหลือ

“เรื่องนั้นไง ที่เรือสำราญหรือหรรจมน้ำนะ”

อันโต ลูกน้องในฝ่ายขายของผมตอบเข้าผาด

“โอ๊ย เรื่อง *ไททานิก* หรือ *ครีโอล* หรือว่าหัวหน้าหมายถึง
ลีโอนาร์โด ดิคาปริโอ”

หมอนี่ร้ายเป็นชุดเหมือนง่ายเหลือเกิน เล่นเอาผมนึกอิจฉา
อยู่ลึกๆ เต็มวันนี่ผมนึกคำต่างๆ ไม่ออกในทันทีบ่อยขึ้น โดยเฉพาะ
คำจากภาษาต่างประเทศ

“เออใช่ ดิคาปริโอ กวาชื่อจะแปลมาได้”

ผมถอนหายใจโล่งอก ตอนที่หยิบแก้วกระดาษใส่กาแฟนั่นเอง
เสียงหัวเราะครืนดังขึ้นจากรอบข้าง พวกแผนกครีเอทีฟนะเอง
ซีเอ็มแพลนเนอร์¹ ก็อปปีไรเตอร์ อาร์ตไดเรกเตอร์ พวกนี้อายุ
น้อยๆ กันทั้งนั้น

“คนมันก็หลงลืมบ้างตามกาลเวลา อีกลักยี่สิบปีได้ยาว
พวกนายก็รู้อเอง เนอะ”

คำว่า “เนอะ” ทำยประโยคผมพูดกับซีดีหรือครีเอทีฟ
ไดเรกเตอร์ เขาอายุราวสี่สิบ อาวุโสรองจากผมในที่ประชุม
เจ้าตัวทำเป็นเอี้ยวตัวหลบสายตาผม สองมือโอบปิดเป็นพัลวัน

¹ CM ย่อมาจาก Commercial Message โดยทั่วไปหมายถึง “โฆษณา”
CM Planner ของญี่ปุ่นจะมีหน้าที่คิด วางแผน และกำหนดแนวคิดการสื่อสาร
ให้สินค้า ประเทศไทยเรียกอาชีพนี้ว่า Communication Strategy Planner
หรือแพลนเนอร์เฉยๆ

“โอ๊ย ผมยังห่างชั้นจากหัวหน้าฝ่ายสะอึกเยาะครับ”

ท่าทางโอเวอร์เรียกเสียงหัวเราะอีกรอบ ผมเองก็หัวเราะ
แม่ไม่ขำสักนิด

“ถ้างั้นผมก็รอดอีกปีสิ”

อาร์ตไต่เร็กเตอร์ยอมผมสีน้ำตาลที่ดูอายุน้อยสุดพูดตอกย้ำ
ผมอีกคน คนในบริษัทโฆษณาพูดจาขวานผ่าซากไม่เกรงใจคนที่
อาวุโสกว่าแบบนี้แหละ ยิ่งพวกครีเอทีฟอายุน้อยๆ อย่างพวกนี้
ยิ่งแล้วใหญ่ สมัยหนุ่มผมเองก็ชอบบริษัทที่ไม่ต้องพะเน้าพะนอ
คนตำแหน่งสูงกว่า แต่พออาวุโสขึ้นมาเองก็กลับลำ คิดอยากให้
พนักงานเด็ก ๆ เคารพผมมากกว่านี้

อย่างว่าแหละ ถึงได้ชื่อว่าเป็นหัวหน้าฝ่าย แต่ผมก็ไม่ได้
ใหญ่โตมากมาย ส่วนใหญ่หน่วยงานที่เกี่ยวกับการขายในบริษัท
โฆษณาไม่มีตำแหน่งหัวหน้าแผนก แต่แยกย่อยออกเป็นหลายฝ่าย
และตั้งเป็นตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายแทน นี่เหมือนการสร้างภาพให้คน
ภายนอกเชื่อถือนั่นแหละ

“ส่งสัยหัวหน้าอยู่ในวัยสูงงอม แต่ว่าค่อนข้างไปทางอมนะครับ”

อันไต่เองก็พลอยตลกไปกษาไปกับเขาด้วย

“ดูพูดจาเข้า ฉันทิ่ง...”

ผมเกือบพูดว่าเพ็งจะสลิปแก้ว เพราะนึกขึ้นได้ว่าลวงเข้าวัย
ห้าสิบมาแล้วตั้งแต่เดือนก่อน

พักหลังผมมักหลงลืมกระทั่งอายุตัวเอง พอมีเหตุให้ต้อง
กรอกอายุ เป็นต้องซงักปากกาในมือหยุดคิดทุกที แน่ละว่า
แป็บเดียวก็นึกออก แต่น่าแปลกตรงที่ไม่รู้สึกว่ามันใช่อายุของ
ตัวเองจริง ๆ หรือไม่

ผมไม่ได้ตั้งใจเล่นมุกให้ทุกคนขำ แต่หลังจากโอเดียไม่ลงตัว

จนบรรยากาศห้องประชุมตึงเครียด ถึงตอนนี้ก็ผ่อนคลายกันได้บ้างแล้ว ผมก็พูดกับทุกคนก่อนลืมนักแสดงคนนั้น ระวังไม่ให้ออกเสียงผิดจาก “ดี” เป็น “เดะ”

“ตั้งดีคาปริโอมาเล่นโฆษณา²ได้ไหม”

ซีเอ็มแพลนเนอร์ซึ่งนำประชุมมาตั้งแต่ต้นทำสีหน้าไม่เห็นด้วย

“ฟังดูเกินเอี่ยมไปหน่อย...เขาไม่เหมาะกับสตอรี่บอร์ดที่เราคิดกันอยู่ด้วย”

ผมเข้าใจดี แล้วเออี² ผู้ควบคุมงบประมาณจากลูกค้าก็พูดขึ้น

“น่าจะเป็นไปได้ยาก แ่่งงานชิ้นเดียวค่าตัวเขาก็ปาเข้าไปสามร้อยล้านเยนแล้ว เขาในตอนนี้ ราคานี้แ่่งงานเล็กๆ ด้วยซ้ำ ก่อนหน้านี้มีบริษัทหนึ่งจะตั้งเขามาเล่นโฆษณาปกป้อง แต่ก็คว้าน้ำเหลว”

ข้อนี้ผมก็รู้

“แต่ฉันอยากได้แผนแบบเปรี้ยงบ้าง”

เรากำลังประชุมเพื่อเตรียมพิชชิง³ กับบริษัทอื่นในอีกสองสัปดาห์ข้างหน้า ลูกค้าคือผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต ตอนนีธุรกิจโฆษณาซบเซา มีก็แค่บริษัทด้านไอทีกับอีกไม่กี่วงการที่ยอมทุ่มงบประมาณเยอะๆ ขณะที่บริษัทเราเองก็ปั่นเปี่ยนอยู่แถวอันดับห้าของวงการโฆษณา นี่จึงเป็นโอกาสดีว่าลูกค้ารายใหญ่ให้ได้

² Account Executive ทำหน้าที่ติดต่อประสานงานกับลูกค้า

³ Pitching คือการเสนอความคิดเกี่ยวกับโฆษณาแข่งขันกันระหว่างบริษัทตัวแทนโฆษณาต่างๆ เพื่อเปิดโอกาสให้ลูกค้าเลือกพิจารณาหาบริษัทโฆษณาที่ดีที่สุดสำหรับสินค้าหรือบริการของตน

“เปรี้ยงปร้างสินะ”

เกือบปีเรเตอร์คนหนึ่งมองผมเหมือนเป็นมนุษย์ยุคหิน บนหน้าของเขาเขียนไว้ว่าแนวคิดโบราณแบบนี้มีแต่ตาสูงฝ่ายชายคิดเท่านั้นแหละ พวกครีเอทีฟไม่ค่อยชอบทำโฆษณาที่เน้นดารา อ้างว่าสร้าง “ผลงานดี ๆ” ไม่ได้ เพราะค่าตัวเบียดบังงบประมาณการสร้าง แลผมมีข้อแม้เยอะ

ในที่ประชุมวางแผนโปรเจกต์ฝ่ายชายเป็นเพียง “แขกรับเชิญ” จะได้เข้าร่วมก็ตอนเริ่มวางแผนหรือตอนท้ายเท่านั้น โดยพื้นฐานแล้วเราไม่ออกความคิดเห็นมากนัก ผมรู้ทั้งรู้ว่าพวกครีเอทีฟวัยรุ่นจะทำสีหน้าไม่พอใจเช่นนี้ แต่ลองโยนหินถามทางเมื่อพวกครีเอทีฟทั้งหลายกดดันใส่กันจนติดหล่มไปต่อไม่ได้เหมือนตอนนี้

“ฉันว่าลองคิดดูก็ไม่เสียหายนะ หนนี้เสนอได้สองแผนด้วย”

แน่นอน ผมรู้ว่าแผนนี้แทบเป็นไปได้เลย งบประมาณไม่เอื้อให้เราใช้ดาราใหญ่ ยิ่งเป็นดาราจากเมืองนอกด้วยแล้วยิ่งใกล้เคียงค่าตัวเป็นไปได้ แต่ผมรู้จักลูกค้าดีเหมือนกัน

บริษัท “กิกะฟอร์ช” ทำธุรกิจให้บริการอินเทอร์เน็ต ก่อตั้งโดยบริษัทผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้า และผมเป็นคนดูแลรับผิดชอบงานของบริษัทแม่ของกิกะฟอร์ชนี้เองด้วย ครึ่งปีก่อนพนักงานคนหนึ่งที่ผมเคยร่วมงานด้วยย้ายไปเป็นหัวหน้าแผนกโฆษณาของกิกะฟอร์ช ผมเที่ยวไล่เที่ยวซื้อจนได้งานเล็กๆ มาทำ หัวหน้าแผนกคนนี้ได้ผ่านงานโฆษณาใหญ่ ๆ ในบริษัทผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้าขนาดใหญ่มาก่อน ความภาคภูมิใจนั้นย่อมจงใจให้เขาติดกับกับแผนงานฉูดฉาดแน่

หัวหน้าแผนกโฆษณาส่งงานให้เราเรื่อย ๆ จำพวกแผนพบนำเสนอข้อมูลข่าวสารหรือโฆษณาตรงห้วงจับในขบวนรถไฟ เขา

เป็นคนเอาใจยาก ผมที่อายุปาเข้าไปห้าสิบปีแล้วยังตากหน้าไปคาบาเรต์คลับ⁴ เป็นเพื่อนเขา เราถึงได้สิทธิ์เข้าร่วมพิธีซึ่งงานใหญ่งานนี้ที่แข่งกันถึงหกบริษัท รวมถึงบริษัทยักษ์ใหญ่อย่างเดนท์ส์และฮาคูโฮโด ที่ทีมงานพวกนี้หลงคิดว่าคงชนะได้ด้วยรสนิยมและแนวคิดแปลกใหม่ของตัวเองสินะ ผมลชะคับข้องใจจริงๆ

“ลองพิจารณาว่าจะใช้ดาราดังประเทศใหม่ก็ไม่เสียหายนี่”

คริสเอทีพีได้เร็กซ์เตอร์พูดเหมือนไก่ล่เกลี้ยง คนที่เหลือเลยพยักหน้าแบบไม่เต็มใจ

“ฉ็ม เรโน⁵ ละ ไม่ใช่ดาราสอลลิสู้ด ค่าตัวไม่น่าแพง”

“พักนี้งานเขาเยอะ หน้าก็ขำมากแล้ว”

“ออร์แลนโต้ บลูม เป็นไง”

“ถ้างั้นเอาจอห์นนี่ เดบปี เลยดีกว่า”

“เออจริง ไม่เอาแบบในเรื่อง *พรตส์ออฟเดอะแครีบเบียน* นะ ต้องคาเร็กเตอร์เหมือนตอนเล่นเรื่อง *สลีปบีฮอลล์โลว์*”

พวกคริสเอทีพีเริ่มคุยกันด้วยภาษาที่ผมไม่เข้าใจ คราวนี้ไม่ใช่ว่าผมลืมนะ แต่ผมไม่เคยได้ยินชื่อนักแสดงพวกนี้เลยต่างหาก แต่ขึ้นพูดออกไป มีหวังถูกมองเป็นฟอสซิลไดโนเสาร์ ไม่ใช่มนุษย์ยุคหินละคราวนี้

ผมตัดสินใจโยนหินถามทางอีกก้อน

“เดี๋ยวนะ อินเทอร์เน็ตไม่ใช่เรื่องของคนแค่กลุ่มเดียวอีกแล้ว

⁴ คลับกินดื่มที่มีหญิงสาวนั่งดื่มเป็นเพื่อน คำว่า “คาบาเรต์” มาจากร้านกินดื่มแบบคิดเงินเป็นรายชั่วโมงที่มีหญิงสาวคอยต้อนรับและดูแล มีโถงเต้นและเวทีการแสดง เมื่อใส่คำว่า “คลับ” เพิ่มเข้าไปก็ให้มีระดับขึ้น

⁵ Jean Reno (ค.ศ. 1948 - ปัจจุบัน) นักแสดงชาวฝรั่งเศส มีผลงานทั้งในฝรั่งเศส อิตาลี อังกฤษ สเปน และญี่ปุ่น

เดี๋ยวนี้ส่วนใหญ่แม่บ้านเป็นคนเลือกว่าจะใช้ผู้ให้บริการรายไหน
ขอซื้อนักแสดงกระแสหลักกว่านี้หน่อยสิ”

ถึงแม้หिनของผมเกือบเป็นซากฟอสซิล แต่ก็ดึงที่ประชุม
กลับจากหัวข้อภาพยนตร์มาสู่ความเป็นจริงได้ ก็อปปีไรเตอร์
ทำปากยื่นแบบขี้ใจ

“จอห์นนี่ เดปป์ นี่กระแสหลักสุดๆแล้วนะครับ”

ผมจึงตั้งประโยคเด็ดสำหรับกลุ่มพนักงานวัยรุ่นมาใช้ต่อ
อีกว่า

“ไม่สิ เอาแบบธรรมดาดีกว่านี้ แบบที่ฉันเองก็รู้จัก”

“ดีคาปริโอหรือใครครับ”

“นั่นแค่ตัวอย่าง เอาคนที่แม่บ้านผู้กุมกระเป๋าสตางค์รู้จักนะ
อาไซ่ อย่างดัสติน ฮอฟฟ์แมน^๑ ไง”

ผมจำชื่อดารายุคใหม่ๆไม่ได้ แต่ไม่ยกลิ้มชื่อดารายุคเก่า
ว่าพนักงานวัยรุ่นครึ่งหนึ่งในที่ประชุมกลับเอียงคออย่างงงๆ

“ใครกันครับ”

“เขาเล่นหนังเรื่อง *เดอะแกรดูเอท* กับ *มิดไนท์คาวบอย* ไง
หนังเรื่องใหม่หน่อยอะไรแล้วนะ อ้อ ที่เล่นกับนักแสดงคนนั้น
นะ...”

เอาอีกแล้ว ผมว่าผมรู้นะ แต่ทำไมนึกชื่อไม่ออก

“อ่า มีหนังกำลังจะฉาย เหมือนจะชื่อ *เดอะลาสต์ซามูไร*
ดัสติน ฮอฟฟ์แมน แสดงร่วมกับนักแสดงชายจากเรื่องนั้น เนื้อเรื่อง
เกี่ยวกับการเดินทางของสองพี่น้อง”

^๑ Dustin Lee Hoffman (ค.ศ. 1937 - ปัจจุบัน) นักแสดงและผู้กำกับ
ชาวอเมริกัน

“ทอม ครูซ เหรอ หรือว่าคุณพูดถึงเรื่อง เรนแมน?”
พนักงานผู้หญิงตอบ ผมเพลอซึ้นี้ไปทางเธอ
“ใช่แล้ว เรื่อง เรนแมน คนที่แสดงเป็นพี่ชายนะ”
“เรื่อง เรนแมน...นี่หนึ่งเก้าเอากันนะครับ”
“ไม่ใช่ยุคนี้แล้วนะครับเรื่องนั้นนะ”
“ดีสดีน ฮอฟฟ์แมน เลยหรอ คุณสะเอกิ โท รุ่นใหญ่มาก”
“เรียกว่าตลกยุคมากกว่า”
บรรยากาศแบบนี้แก้งังก็ไม่หายหรือไงนะ

CSO ยาน

สอง

“คุณคะ รับประทานอาหารค่ะ”

“รอเดี๋ยว”

หลังจากคิดไม่ตกอยู่พักหนึ่ง ผมก็เลือกสวมสูทสีกรมท่า ตอนเริ่มผูกเน็คไท เอมีโกะภรรยาของผมทำหน้าระอา

“ไม่ต้องแต่งตัวเป๊ะขนาดนี้ก็ได้อ่ะ”

“ไม่ได้หรือก”

หลังจากมานี้ผมมักกลัวใจว่าจะแต่งตัวออกนอกบ้านในวันเสาร์ อาทิตย์ยังไง ไม่ได้อยากแต่งตัวเป็นลุงสวมเสื้อยืดทับในกางเกง แล้วรัดเข็มขัด แต่ก็ประดักประเดิดหากจะสวมเสื้อเชิ้ตมีปกแล้ว ปล่อยชายไว้นอกกางเกงให้ดูเซอร์เหมือนวัยรุ่น สงสัยเพราะโตมากับสไตล์คลาสสิกของไอวีแพชั่น¹

¹ เป็นแฟชั่นฮิตในญี่ปุ่นช่วงปี 1960 สไตล์เนี้ยบดูเป็นคุณชาย เป็นแนวของหนุ่มมหาวิทยาลัยมีชื่อเสียงระดับไอวีลีกของอเมริกา เช่น มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด มหาวิทยาลัยเยล หลักๆคือແກ່มมปิดข้าง สวมเสื้อนอกกระดุมสามเม็ด เสื้อเชิ้ตแบบมีกระดุมตรงปก กางเกงผ้า และรองเท้าหนัง

ผมลองปล่อยชายเสื้อเชิ้ตแบบมีกระดุมตรงปกออกนอกกางเกง หน้ากระຈก แต่เอาอย่างพวกวัยรุ่นไม่ได้ เพราะเสื้อเชิ้ตนี้ไม่ได้ ออกแบบมาให้แต่งแบบลำลอง

สุดท้ายแล้วก็ลงเอยที่สูท สวมสูทแล้วผมอุ่นใจที่สุด สูท เหมือนชุดฟอร์มของนักกีฬา สวมแล้วไม่ต้องเหนื่อยแสดงตัวตน ไม่ต้องกังวลว่าคนอื่นจะมองว่าเราเป็นใครมาจากไหน สมัยเพิ่ง ทำงานบริษัท วินาทีที่ถอดเน็คไท ผมรู้สึกว่าจะได้กลับไปเป็น ตัวเองแล้ว แต่มาตอนนี้กลับสลับขั้วกัน

วันนี้จะได้เจอริเอะหลังจากไม่พบหน้าคำตากันสักพัก ลูกสาว คนนี้แยกออกไปใช้ชีวิตตามลำพังตั้งแต่ปีก่อน แกมจะได้เจอ คู่หมั้นของลูกสาวอีก ริเอะเพิ่งแนะนำให้ผมรู้จักเมื่อหนึ่งเดือน ก่อนนี้เองตอนที่เขามาพูดคุยเรื่องแต่งงานอย่างเป็นทางการ ปรากฏว่าเขาคุ้นเคยกันดีกับเอมีโกะ แกมยังคุยเรื่องแต่งงาน กันไว้แล้ว หมู่คนนั้นเป็นสถาปนิกและเปิดบริษัทของตัวเอง ผมไม่อยากโดนมองว่าไร้หน้าเลยยังไม่ยกลูกสาวให้แต่โดยดี หรือก วันนี้แหละจะล้มภาซด์รอบสุดท้าย หมอนั้นต้องโดน เล่นแง่สักหน่อย

พ่อบางคนดื้อแพ่งไม่ยอมยกลูกสาวให้ พอถึงวันแต่งงาน กลับหลังน้ำตาถูกผู้ชาย ทั้งที่ภรรยาที่อยู่ข้างๆ ไม่มีน้ำตาสักหยด คนอื่นมักจะมีมุมมองประเภทนั้นอย่างเอ็นดู แต่ความจริงแล้วมัน เกิดจากความอิจฉาลูกเขยมากกว่า เพราะฉะนั้นผมไม่ได้กีดกัน แฟนของลูกสาวแบบไม่มีที่ไปที่ไปสักหน่อย

ริเอะเพิ่งอายุสี่สิบสี่ สมัยก่อนอาจไม่แปลก แต่สมัยนี้ถือว่า แต่งงานเร็วไป ผมนึกว่าจะได้เป็นพ่อผู้โอตครวญว่าลูกสาวอายุ เลยสามสิบแล้วยังไม่ยอมแต่งงานเสียอีก

หนุ่มคนนั้นแก่ว่าลูกสาวผมแก่ปี แถมยังทำริเอะห้องแล้วอีก เอมิโกะกับริเอะแก็กทิมกันยื่นกรานว่าต้องแต่งก่อนห้องแก่ ผม ละเหยียใจชอบกล

ผมยืนตรงโถงหน้าบ้าน ล้วงกระเป๋าดูว่าพกของใช้จำเป็นมา ครบไหม นี่คือข้อดีของสูท เรามักเก็บของไว้ที่เต็มด้วยความ เคยชิน กระเป๋าสตางค์ โอเค ผ้าเช็ดหน้า โอเค แวนสายตายาว โอเค...หลังจากลั้งเลว่าจะเอาอย่างไรดี ผมก็พกมันมาด้วย...เอ๊ะ?

“ไอนั้นไปไหนแล้วเนีย ฉันท่างวางไว้ตรงนั้นนะ”

“กุญแจรถหรือคะ เมื่อกี้ฉันวางไว้ให้บนโต๊ะพร้อมกระเป๋า สตางค์แล้วคะ”

ถึงจะช่างบ่น แต่ภรรยาที่รู้ใจ แคพูดว่า“ไอนั้น” หรือ “ตรงนั้น” เธอก็เข้าใจว่าหมายถึงอะไร

“ไม่นะ ไม่อยู่ตรงนั้น”

ผมมักใส่ไว้ในกระเป๋าข้างเกงด้านขวา ล้วงหาถึงขนาดดึง กระเป๋าออกมาทุกใบก็ยังไม่เจอ เลยย้อนไปดูตรงโต๊ะอาหาร ไม่มี แะะะ ผมมองดูบันชั้นเตี้ยสำหรับวางของกระจุกกระจิกก็ไม่เห็น ในที่สุดหลังจากแทบพลิกแผ่นดินหากเจอจนได้ ผมใส่ไว้ในกระเป๋า เลื้อแจ็กเก็ตตัวที่ลองสวมตอนเลือกชุดน่ะเอง

เอมิโกะจับลูกบิดประตูตรงโถงหน้าบ้านรอแล้ว เวลาออกไป ทำธุระข้างนอก เธอมักเฝอเวลาจนเกินพอ ทำนิสัยอย่างกับคนแก่

“โอ้ คุณนี่ ฉันทุตสำหรับรีบเตรียมตัว ซ้าจนได้”

ผมหยิบไม้สำหรับช่วยสวมรองเท้า² หย่อนก้นลงบนยกพื้น

² ลักษณะเป็นด้ามไม้ยาว ๆ สำหรับยัดลงไประหว่างส้นเท้ากับส้นรองเท้า ช่วยให้สวมรองเท้าง่ายขึ้นโดยไม่ต้องก้ม

แล้วก็ได้ยินเสียงดังฟุบ นึกว่าเป็นเสียงเชือกผูกธนูของเท้าขาด ปรากฏว่าตั้งจากในหัวผมเอง

“โอ๊ยๆๆ”

“อะไรอีกล่ะ”

“ฉันปวดหัว”

“เมื่อคืนดื่มเหล้าเยอะไปไงคะ”

“ก็ดื่มเท่าทุกวันนั่นแหละ”

ผมดื่มเหล้าทุกคืน วันไหนไม่มีเลี้ยงรับรองลูกค้าก็ดื่มที่บ้าน เพราะถ้าไม่ดื่มจะนอนไม่หลับ อาจนอนไม่พอมากกว่า ไม่ใช่ปวดตวบๆ ซาๆ แบบคนเมาค้าง แต่ปวดจี๊ดๆ เหมือนมีเข็มเล่มเล็กจำนวนนับไม่ถ้วนที่มอยู้นอกกะโหลก

“ไม่ได้ปวดหัวมานานแล้วเนี่ย”

“อะไรกัน ฉันนี่ปวดหัวข้างเดียวสัปดาห์ละสามครั้งเลยนะคะ คุณใช้ชีวิตไม่ห่วงสุขภาพแท้ๆ แต่กลับร่างกายแข็งแรงกว่าฉันเสียอย่างนั้น ไม่ยุติธรรมเลย คุณไม่ท้องผูกด้วยนี่”

“ท้องผูกมาเกี่ยวอะไรกับปวดหัวด้วยล่ะ”

“เกี่ยวสิ นี่ฉันไม่ถ่ายมาห้าวันแล้ว ผิวแห้งไปหมด แต่งหน้าไม่ติดเลยเนี่ย”

“เธอแต่งหน้าไม่ติด คุณหมั่นลูกสาวก็ไม่เห็นเตลิดสักหน่อย”

“ว่าเข้าไปนั่น แล้วปวดมากหรือเปล่า ฉันเอายามาให้กินไหม”

“ไม่เป็นไร ค่อยยังชั่วแล้วละ แต่ปวดเมื่อไหร่อดตัวยังไงไม่รู้แฮะ สงสัยหัวตึงเกินไปแล้ว วันนี้อาบน้ำอุ่นแล้วดีไหม สองคนนั้นคงอยากอยู่ตามลำพังมากกว่าอยู่แล้ว”

“พูดอะไรของคุณนะ มาถึงขนาดนี้แล้ว สองคนนั้นตั้งใจชวนเรานะคะ”

“โอ๊ย ปวดเอว”

“นี่คุณทำเป็นลีลาใช้ใหม่เนี่ย”

“เป่ล่าสักหน่อย” อาจจะใช้ ผมไม่รู้สิก็อยากไป พักนี้ เลิกงานตึกตลอด พอมีวันหยุดกับคนอื่นเขาบ้างก็อ่อนล้าไม่อยาก ออกจากบ้าน จนเอมิโกะแซวว่าเป็น “ตาลุงหมดสภาพ” วันนี้ ผมยังรู้สึกล้ามากเป็นพิเศษ สงสัยจะเป็นอาการทางใจ

“คุณทำงานหักโหมเกินไป ต้องห้วงสุขภาพบ้าง ไม่ใช่หนุ่ม ๆ แล้ว”

ไม่ใช่หนุ่ม ๆ แล้ว... ตราบที่เธอยังใช้คำนี้อยู่ยังพอทำเนา ตอนนี้มีแค่ภรรยาเท่านั้นแหละที่พูดกับผมแบบนี้ เธอรับรู้ว่าคุณเอง ก็เคยเป็นวัยรุ่น

“วันนี้ทำตัวผ่อนคลายเป็นพิเศษ สัมเรื่องงาน กินข้าวให้สนุก กันดีกว่า”

“ขากลับเธอขับได้ไหมล่ะ”

“ถ้าไม่กลัวเฉี่ยวเสาไฟฟ้าล่ะก็ได้สิ อย่าดื่มเหล้าเลยอะ”

“ร้านอาหารอิตาเลียนหรือ ฉันอยากกินบะหมี่เย็นมากกว่า”

“เอาใหญ่แล้วคุณเนี่ย”

เธอปิดประตูบ้านใส่หน้าผมเรียบร้อย เอมิโกะนิสัยต่าง จากผม เธอเป็นคนเจ้าระเบียบและใจร้อน ถ้าวัดจากนิสัยใจคอ เธอน่าจะแก่กว่าผมสักสี่ปี เมื่อปีก่อนเราเพิ่งแต่งงานกันครบ ยี่สิบห้าปี ผมว่าเราอยู่กันได้ด้วยดีในระดับหนึ่ง จะเรียกว่าได้คู่ ที่เหมาะสมกันก็คงได้

ผมออกจากบ้าน ล็อกประตูแล้วยืนกัญแจรีโมตไปทางรถยนต์ เอมิโกะยืนรออยู่ข้างประตูคนขับแล้ว กำลังยกข้อม่อขึ้นดูนาฬิกา

“คุณคะ รีบหน่อยเถอะ รถติดนะ เดี่ยวไปสายพอดี”

“รอนิดรอนน้อยจะเป็นไร”

คราวก่อนตอนเจอกันครั้งแรก แฟนลูกสาวมาสายห้านาทีก่อนนัดกันช่วงค่ำของวันทำงาน เขาไม่พูดแก้ตัว เพียงแค่เอ่ยขอโทษ แต่ผมมองออกมาสายเพราะงานติดพัน เขาคงไม่อยากพูดถึงเรื่องงานให้ผมรู้สึกเหมือนโดนข่ม เพราะผู้บริหารอย่างเขาหาคนจัดการงานแทนได้ยาก ต่างจากผมซึ่งเป็นพนักงานบริษัทธรรมดา แต่กลับทำให้ผมนึกเขม่นยังงีบอกไม่ถูก

วันนี้ผมไม่ไปถึงก่อนหอรอก ถ้าบอกเอมิโกะแบบนี้คงโดนหัวเราะใส่ว่าทำตัวเป็นเด็ก ผมยึดยาดคาดเข็มขัดนิรภัย ปรับกระจกมองข้างไม่เสร็จสักที

พอเอมิโกะดู ถึงได้ถูกขบิบัติกฏแจสตาตาร์ตรถ ตอนนั้นเองผมรู้สึกสังหรณ์ใจ

“รอเดี๋ยวนะ”

“เฮ้อ คราวนี้อะไรอีกล่ะคะ”

“ฉันล็อกบ้านหรือยัง”

“ล็อกบ้านหรือ น่าจะล็อกแล้วสิ ฉันยังได้ยินเสียงหมุนตัวบิดประตูดังแกร๊กๆ อยู่เลย”

“จำไม่ได้”

ผมรู้สึกเหมือนมีกระต่ายสีขาวเสียบเข้ามาในสมอง หลังริเอะย้ายออกไป เราอยู่กับสองคนสามีภรรยา ผมต้องล็อกบ้านเองบ่อยขึ้น สงสัยจะชินเสียจนขยับมือไปโดยอัตโนมัติ บางครั้งออกจากบ้านมาแล้วเลยกังวลว่าตัวเองล็อกบ้านหรือยัง

“เดี๋ยวกลับไปดูก่อน”

“นี่คุณ สายแล้ว...”

ลองกังวลขึ้นมาแล้วอะไรก็ดูไม่อยู่ ผมลงจากรถ ได้ยิน

เสียงกรรยาไล่หลังมา

พอผมกลับมาที่รถ เอมิโกะพูดด้วยน้ำเสียงกึ่งเห็นใจ

“ล็อกแล้วไซ้ไหมล่ะ ฉันเองก็เป็นบ่อย จู่ๆ ก็กังวลขึ้นมาว่า ลืมปิดเตาหรือเปล่า หรือเปิดน้ำทิ้งไว้ไหมนะ เอาเข้าจริงก็ทำแล้ว”

เสียงกรรยาเข้าหัวมาแค่ครั้งเดียว ผมกำพวงมาลัย รู้สึกกังวลขึ้นมาอีก

เมื่อที่ผมไปดูประตูบ้านมา ว่าแต่สรุปว่าผมลืมล็อกเลย ล็อกใหม่ หรือแค่หมุนมือจับเช็คดูจนพบว่าล็อกดีแล้วกันแน่... ผมทำความทรงจำหล่นหายในช่วงระยะเวลาการเดินทาง กลับมายังรถอีกแล้ว

ผมไม่กล้าเอ่ยปากว่าจะไปดูอีกรอบ หลังจากเหยียบคันเร่งแล้ว ใจก็ยังพะวงเรื่องบ้านไม่หาย ขณะเดียวกันก็ครุ่นคิดเรื่อง กระดาษสีขาวที่ยังเลียบตาอยู่ในสมอง

สาม

ผมรองน็อกฝ่ายวางสาย แล้วถึงวางหูโทรศัพท์ ลูกค้า
โทร.มาแจ้งผลพิชซึ่งงานโฆษณา

พนักงานสาวคนใหม่ถอดด้ามของฝ่ายชื่ออิคุโนะรับสายแล้ว
เรียกชื่อผม ตั้งแต่เธอบอกว่าใครโทร.มา บรรยากาศในฝ่าย
ก็เครียดเซมิง ทุกสายตัจบัจ้องมายังผมรอให้เปิดปากเล่า ตอนนี
ยังเข้าอยู่ ลูกน้องเลยอยู่กันพร้อมหน้าทั้งห้าคน

ผมไล่มองหน้าทีละคน จากนั้นถอนหายใจ ผมอยากได้
ความคิดเห็นจากผู้หญิง เลยให้อิคุโนะร่วมทีมพิชซึ่งกับอันโตด้วย
เธอทำคอตกจนผมยาวตกลงมาปรกหน้า

อันโตยิ้มมีนัยให้ผม หมอนี่เป็นลูกน้องของผมมาตั้งแต่
เข้าทำงาน เลยอยู่ด้วยกันมานานกว่าคนอื่น

“ฝีมือจริง ๆ ครับหัวหน้า”

อิคุโนะทำหน้าที่สงสัย อันโตเลยอธิบายให้ฟัง

“หัวหน้าสะเอากี้ก็แบบนี้แหละ เวลาที่มีข่าวดีเขาจะทำท่าแกล้ง
ทุกคน ลองดูสิ แก้มกระตุกอยากบอกความจริงจะแย่นั้น

คนแก่ก็เบบนี้ สีลาเยอะ”

“น้อยๆ น้อย ใครแก่ซะ”

เพ็งอายุห้าสิบ มาหาว่าแก่ได้ยังไง แต่ฝ่ายชายของผมมีแต่พนักงานวัยยี่สิบถึงสามสิบปีทั้งนั้น ไม่ต่างจากฝ่ายครีเอทีฟคงมีแค่ผมนี่แหละคิดว่าตัวเองอายุไม่มาก ยังอยู่ในยุคทองของการทำงาน ลองไปแผนกจัดการข้อมูลภายในบริษัทสิ อายุเท่าผมถือว่าอาวุโสหน่อยสุดแล้ว

“ภูมิใจในความหนุ่มนักใช้ใหม่ เดี่ยวจัดงานหนักๆ ให้เลย”

ผมพูดได้ลูกน้องด้วยน้ำเสียงไร้ซึ่งความกดดัน แถมยังฟังดูเบิกบานด้วยซ้ำ อันโตพูดถูก เราได้รับข่าวดี

“พรุ่งนี้เริ่มเขียนโครงการได้เลย ไม่ใช่แผนงานนะ แต่เป็นโครงการเลย”

อันโตตะโกนอย่างหัวเราะ

“ลุยยยย”

อีคุโนะกำหมัดชูแถวหน้าอกเบาๆ อย่างดีใจ คนที่ต้องช่วยกิจกรรมด้านการขายหลังจากนี้จะมีอตบไฮท์ซกับอันโต

ผมยกมืออยากตบไฮท์ซบ้าง แต่มีแค่อีคุโนะมาตบด้วย

คนอื่นๆ ในฝ่ายซูดคอมมองมาว่าเกิดอะไรขึ้น รองผู้อำนวยการฝ่ายซมวดคิว แต่เรื่องอะไรจะสน ถ้าไม่ปลดปล่อยบ้าง ใครจะทนเป็นพนักงานกินเงินเดือนไหน

“อย่าเพิ่งดีใจไป ลูกค้าต้องเข้ามายุ่ง ไม่ปล่อยให้เราจัดการเรื่องสื่อตามใจชอบหรอก แล้วแผนงานที่ผ่านคือแผนบีนะ”

“แผนไหนก็เอาครับ ผมไม่ได้พิชชิงชนะมานานแล้ว หัวหน้ารีบแจ้งพวกครีเอทีฟเถอะครับ”

“จริงด้วย ที่นี้ได้ยุ่งกันหัวหมุนแน่ จัดไปอย่าให้พลาด”

ยังไงก็ต้องแจ้งพวกครีเอทีฟก่อน จากนั้นพวกเขาเองก็จะยุ่ง
หัวหมุนไม่ต่างกัน

ผมรู้ชื่อของบนโตะครู้หนึ่งก็ยังไม่เจอสิ่งที่ตามหา

“มีใครเห็นไอ้ นั้นของฉันไหม...”

ผมหลุดพูดแบบนี้ไปอีกแล้ว “ไอ้ นั้น” หมายถึงรายชื่อและ
เบอร์โทรศัพท์ภายใน ก่อนหน้านี้อิริซัทเพ็งให้เปลี่ยนวิธีเรียก
อิคูโนะเอียงคอมมอมองมาอย่างงงๆ ผมไม่รู้จะบอกยังไง เลยใช้สองมือ
วาดรูปสี่เหลี่ยม

“แผ่นที่เขียนเบอร์โทร.ภายในนะ”

“เอกซ์เทนชันลิสต์¹ หรือคะ”

“เออใช่ มีใครหยิบไปจากโต๊ะฉันหรือเปล่า”

ผมส่งสายตาระแสไปให้โตะข้างๆ ที่มีเอกสารกองเป็นภูเขา
อันโตโบกมือเป็นการใหญ่

“ผมเปล่า นะครับ”

ลูกน้องคนหนึ่งชี้ตรงโตะผม

“นั่นไงครับ”

“จริงด้วย โทษที”

อะไรเนี่ย พังอยู่ข้างเพิ่มเอกสารนี่เอง

ผมโทร.หาฝ่ายครีเอทีฟที่สอง สงสัยเพราะทำงานกันได้รุ่ง
เสียงชายหนุ่มปลายสายถึงฟังดูง่วงงี้

“ฮัลโลล จากฝ่ายชายที่สองนะครับ ผมสะเอกิ เอ่อ...”

ผมชะงัก ปลายสายนี้กว่าสัญญาณโทรศัพท์ที่มีปัญหาจึงเรียก
ผมแทน

¹ Extension List

“...ฮัลโหล ฮัลโหล?”

ไม่ได้การละ ผมลืมชื่อคนที่จะคุยด้วย เลยต้องอธิบายแทน

“เอ่อ ขอสายที่ทีมงานพิซซิ่งของบริษัทกิกะฟอรัซ...”

“ของกิกะฟอรัซหรือครับ คนไหนครับ ผมเองก็ไม่ทราบ”

ฝ่ายครีเอทีฟมาทำงานกันสาย ตอนนี้อย่างมากก็ไม่มาก ดูเหมือนพนักงานฝ่ายอื่นมารับสายแทน

“คนที่สวมแว่นตาทรงกลม ไว้หนวด...หน้าเหมือนหน้ากาก ในงานปาร์ตี้ล่ะ...”

ผมพยายามอธิบายเพราะนึกชื่อยังไงก็นึกไม่ออก แต่ปลายสาย กลับหัวเราะพริต

“อ้อ ซี้ดีอวาโนะลินะครับ ตอนนี้อยู่ในห้องประชุม รอ ลักครูนะครับ”

เออใช่ อวาโนะ ผมไม่ได้เพิ่งร่วมงานกับเขาครั้งแรก เขา ไม่ถึงกับฝีมือเก่งฉกาจ แต่เป็นพวกอยู่กับร่องกับรอยและทำงาน รอบคอบดี เป็นคนที่ฝ่ายขายทำงานได้ง่าย เลยขอให้ทำงาน ของบริษัทผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้าหลายครั้ง ลูกค้ายกอ่านอักษรคันจิ ชื่อเขาผิดเป็น “คูรีโนะ” ทุกครั้งผมต้องคอยแก้ไข ยิ่งเคยหยิบมาใช้ เป็นมุกอ้ากั๊ก่อนคุยงานด้วยซ้ำ แต่ตอนนี้ผมดันลืมชื่อเขา เสียสนิท

ดูเหมือนคนรับสายไปบอกตามคำพูดผมเป๊ะๆ อวาโนะเลย รับสายด้วยน้ำเสียงละเหยใจ

“เกินไปนะครับ ลืมชื่อผมได้ยังไง แล้วใครครับหน้าเหมือน หน้ากากตามงานปาร์ตี้ล่ะ”

“ขอโทษที ฉันทงเล่นนะ”

“ไม่ยากได้ยินมุกแบบนี้ตั้งแต่เช้าเลยให้ตายสิ ว่ายังไงครับ”

เขาพูดกึ่งล้อเล่น แต่ฟังออกว่าอารมณ์ขันจริงจัง เล่นเอาผม
เกรงใจ พวกครีเอทีฟแบกรับงานไว้ด้วยความสามารถเฉพาะตัว
ซึ่งจึงไม่ต่างอะไรกับตำแหน่ง แต่คำพูดถัดมาของผมปิดปากให้เขา
หายอารมณ์ขันเป็นปลิดทิ้ง

“เราพิชชิงชนะนะ”

“ไว้วววววว้วววววว”

อวาโนะฮอนเหมือนจิ้งจอกในป่าอยู่ปลายสาย ที่ผมว่า
เขาอยู่กับร่องกับรอย หมายถึงในหมู่ครีเอทีฟด้วยกันนะ

“แต่แผนบินะที่ผ่านนะ”

ตามคาด ลูกค้าไม่ได้เลือกแผนเบรียงปั้งที่ใช้นักแสดง
จากเมืองนอก แต่เป็นโอเดย์ที่ใช้นักแสดงตลกคู่หนึ่งแสดงคู่กับ
นักแสดงทั่วไปอีกคน

“อ้อ ตามคาด ผมว่าดีเสียอีก ถ้าแผนเอผ่านละปวดหัวแน่
ผมได้ยินจากเพื่อนอาร์ตได้เร็กเตอร์ชื่อโอชิมะว่า ตอนบริษัทเขา
จ้างนักแสดงต่างประเทศต้องถ่อไปถึงนิวซีแลนด์ เพราะนักแสดง
ถ่ายหนังอยู่ที่นั่น แล้วได้เวลาถ่ายทำแค่สามชั่วโมงด้วยนะ ชั่วโมง
ละหนึ่งร้อยล้านเยน ใ้แก่ค่าตัวยิ่งกว่าอเล็กซ์ ร็อดริเกซ² อีก”

เขาบันโด้ยกชื่อนักเบสบอลเมเจอร์ลีกที่มีค่าตัวต่อปีแพง
มหาศาลมาเทียบ แต่น้ำเสียงกลับสดใส

“ฉันน่าจะรีบไปขอคุณลูกค้าที่เลือกเรา นายไปด้วยกันได้ไหม”

“ได้สิครับ”

ผมวางสายยิ้มตอบอันโตซึ่งกำลังมองหน้าผมแล้วยิ้ม ก่อน
จะใช้นิ้วกดขมับเหมือนรีดเค้นสมรรถภาพสมอง

² Alex Rodriguez (ค.ศ. 1975 - ปัจจุบัน) นักเบสบอลชาวอเมริกัน

แย่ะละ ไม่ใช่แค่ซื้อนักแสดงต่างประเทศ ผมลืมกระทั่งชื่อ เพื่อนร่วมงานเสียแล้ว เกิดอะไรขึ้นเนี่ย

เมื่อวานผมไปถึงร้านที่นัดกับพวกกรีอะสายตั้งลิบห้านาทีก่อน ไม่ใช่ว่าตั้งแข็งเพราะไม่อยากถึงร้านก่อน แต่ดันขับผิดทาง จากจังหวัดคานางาวะบ้านผมไปโตเกียวเป็นเส้นทางที่ผมคุ้นเคยแท้ ๆ สงสัยผมคงอาการไม่ค่อยดีจริง ๆ นั่นแหละ ผมปวดหัวไม่นาน แต่ยังปวดเมื่อยเนื้อตัวและอ่อนเปลี้ยมาจนถึงตอนนี้

เอมิโกะไม่ได้โกรธ ออกจะเป็นห่วงมากกว่า

“คุณเหนื่อยเกินไปแล้ว พักนี้เลิกงานดึกทุกวัน”

คุณหมั่นลูกสาวพยายามปลอบใจผมด้วยน้ำเสียงล่ำรวม

“ผมก็เป็นอยู่เรื่อย ๆ ครับ หลงทางง่ายจนต้องพึ่งระบบนำทางตลอด”

แต่ปกติผมไม่ได้เป็นพวกหลงทางง่ายเนี่ยสิ สมัยยังหนุ่มไม่มีระบบนำทางให้ใช้ขั้บรรทัดที่ไร เพื่อน ๆ เป็นต้องอึ้งและทิ้งกับสัญชาตญาณการเดินทางของผมซึ่งไม่ต่างจากสัญชาตญาณการบินกลับถิ่นฐานได้ไม่ว่าจากไปไกลแค่ไหนของหงส์³

คำพูดของกรีอะฉายย้อนขึ้นในสมอง

“พ่ออายุมากแล้ว ทำอะไรแต่พอดีเถอะคะ จะเป็นคุณตาอยู่แล้วเนี่ย”

คุณตา...จั้นเหอ

ผมถอนหายใจอีกรอบ คราวนี้ไม่ได้แก้งทำ แต่ถอนหายใจจริง ๆ

³ หรือหงส์วูเปอร์ ว่ากันว่าเป็นสัตว์ปีกที่บินได้หนานานที่สุด มีสัญชาตญาณในการหาทางกลับถิ่นฐาน (Homing Instinct) เป็นเยี่ยม